

Ἡ νύχτα στό τραύλισμα τῶν ἑρειπίων
καί οἱ σκιές ψυχανεμίζουν τ' ἀνθόφυλλα·

στοιχειωμένα σπίτια θά γεννήσουν τήν ἀγάπη.

Τ' ἄλλο πρωί τά σοκκάκια βγάζαν ἕνα πλῆθος πού ὀρθώνονταν κι ἀνθοβολοῦσε· πομπή καί ξετύλιγαν τήν ψυχή τους ὡς σημαῖες ὅπου ἐστριφογύριζαν οἱ ἀγέριδες καί σταλοβολοῦσαν τό ματωμένο τους μέτωπο. Λέγανε νά βγοῦνε στά περιβόλια ριζά τοῦ δάσου, ὅπου ξάνοιγε ὁ δικός τους ἔρωτας καί ἐπεκεῖ νά τόν πάρουν. Καί συνεπήρανε τά πρισμένα τους ποδάρια καί φούσκωνε ἡ ταραχή κατά τά ἀκρώρια τῆς πόλης. Ἦταν πολλοί — καί οἱ φιδόγλωσσοι, ὅτι δέ στάθηκε βολετό νά λείψουν καί ὕμνολογοῦσαν τούς βαρεμένους διάφορα τώρα. Καί ξαποστάζαν στή δροσιά τοῦ νιόγεννου χόρτου καί εἶπαν πῶς θά κατοικήσουν τόν ἔρωτα ἐδῶ καί μιά γλώσσα καταπόρφυρη πετάχτηκε κατά τόν οὐρανό. Φωτιά, πῆρε νά τσιτσιρίξει ὡς κακό, τό δῶμα πού σήμαινε τό βάσανό τους. Καί σάλευε ἡ ἀρμοδεσιά τριγυρισμένη ἀπό τραγούδι πού εἶχε σκεπάσει τίς καρδιές τους καί ὕστερα σωριάστηκε στ' ἀποκαΐδια μέ χλαλοή καί δώρισε ὅ,τι στερήθηκαν καιρό· ψωμί καί δίκιο τους. Καί κρατώντας ἕνα φυλλαράκι δροσιά ἀνέμισαν κατά τήν πόλη.

Γιώργος Ζιαμπάκας

ΧΡΟΝΗΣ ΜΠΟΤΣΟΓΛΟΥ

ΙΟ ΣΧΕΔΙΑ

ΓΙΑ ΠΙ

